

2. Adventna nedelja, leto B

(6.12.2020)

1. berilo

Berilo iz knjige preroka Izaija (Iz 40,1–5.9–11)

»Tolažite, tolažite moje ljudstvo,« govori vaš Bog. »Govorite hčeri jeruzalemski na srce in ji kličite, da je njena tlaka dokončana, da je njena krivda poravnana, ker je prejela iz Gospodove roke dvojno kazen za vse svoje grehe.« Glas kliče: »V puščavi pripravite pot Gospodu, zravnejte v puščavi cesto našemu Bogu! Vsaka dolina naj se dvigne in vsak hrib in grič naj se poniža. Kar je vijugasto, naj bo ravno, in grebeni naj bodo ravnina. Razodelo se bo Gospodovo veličastvo in videlo ga bo naenkrat vse človeštvo, kajti Gospodova usta so govorila.«

Povzpni se na visoko goro, znanilec veselja, Sion, močno povzdigni svoj glas, znanilec veselja, Jeruzalem, povzdigni ga, ne boj se! Povej Judovim mestom: »Glejte, vaš Bog! Glejte, Gospod Bog prihaja z močjo, njegova roka vlada zanj. Glejte, njegovo plačilo je z njim, njegovo povračilo pred njim. Svojo čredo pase kakor pastir, jo zbira s svojo roko, jagnjeta nosi v svojem naročju, počasi vodi doječe.«

Psalm 85

Odpev: »Pokaži nam, Gospod, svojo dobroto!«

(Ps 85,9–10.11–12.13–14)

Poslušam, kaj govori Gospod Bog svojemu ljudstvu:

o miru govori svojim zvestim.

Zares, blizu je njegova rešitev za tiste, ki se ga bojijo,
in slava bo prebivala v naši deželi.

Odpev: »Pokaži nam, Gospod, svojo dobroto!«

Dobrota in zvestoba se bosta srečali,

pravičnost in mir se bosta poljubila.

Iz zemlje bo pognala zvestoba,

z neba se bo sklonila pravičnost.

Odpev: »Pokaži nam, Gospod, svojo dobroto!«

Gospod nam bo izkazal dobroto,

naša dežela bo dajala obilen pridelek.

Pred njim bo šla pravičnost

in utirala pot njegovim korakom.

Odpev: »Pokaži nam, Gospod, svojo dobroto!«

2. berilo

Berilo iz 2. pisma apostola Petra (2 Pt 3,8–14)

Tega, ljubi, ne smete prezreti: pred Gospodom je en dan kakor tisoč let in tisoč let kakor en dan. Gospod ne odlašá glede obljube, kakor nekateri mislijo, da je to odlašanje. Ne, le potrpežljiv je z vami, ker noče, da bi se kdo pogubil, temveč da bi vsi dosegli spreobrnjenje. Prišel pa bo Gospodov dan kakor tat. Tedaj bo nebo s hrumom prešlo, prvine se bodo v ognju razkrojile, zemlja in dela na njej pa bodo razkrita. Kako prav je torej, da živite sveto in res pobožno, če se bo vse to razkrojilo, da čakate in pospešujete prihod Božjega dne, zaradi katerega bo nebo zaplamenelo in prešlo in se bodo razžarjene prvine topile. Mi pa po njegovi obljubi pričakujemo nova nebesa in novo zemljo, v katerih biva pravičnost. Ljubi, ker to pričakujete, se potrudite, da vas najde v miru brez madeža in brez graje.

Aleluja. Pripravite Gospodovo pot, zravnajte njegove steze! In vse človeštvo bo videlo, kako naš Bog rešuje. Aleluja. (Lk 3,4.6)

Evangelij

Iz svetega evangelija po Marku (Mr 1,1–8)

Začetek evangelija Jezusa Kristusa, Božjega Sina; kakor je zapisano pri preroku Izaiju:

»Glej, pošiljam svojega glasnika pred tvojim obličjem, ki bo pripravil tvojo pot. Glas vpijočega v puščavi: Pripravite Gospodovo pot, zravnajte njegove steze!«

Tako je nastopil Janez Krstnik v puščavi in oznanjal krst spreobrnjenja v odpuščanje grehov. K njemu je prihajala vsa judajska dežela in vsi Jeruzalemčani. Dajali so se mu krstiti v reki Jordan in priznavali svoje grehe. Janez je bil oblečen v kameljo dlako in imel usnjen pas okoli ledij. Jedel je kobilice in divji med. Oznanjal je: »Za menoj pride močnejši od mene in jaz nisem vreden, da bi se sklonil pred njim in mu odvezal jermen njegovih sandal. Jaz sem vas krstil z vodo, on pa vas bo krstil s Svetim Duhom.«

Razlaga evangelija

Ko govorimo o pripravi, pričakovanju in seveda postu, ne moremo mimo lika sv. Janeza Krstnika. O njem beremo tako v adventu (2. in 3. nedeljo) kot tudi v postu. Med drugim: staro cerkveno izročilo pozna post tudi v adventu, saj je ta vedno bil izraz priprave in pričakovanja, prav tako kot je sam Janez Krstnik ob reki Jordan klical ljudi k pokori in spreobrnjenju za Gospodov prihod. Posredno bo Janez Krstnik prisoten tudi na četrto adventno nedeljo, pri znanem in pomembnem evangeljskem dogodku, namreč pri Marijinem obisku sorodnice Elizabete (obisku Matere našega Gospoda), ko dete (Janez) v Elizabetinem telesu poskoči od veselja.

Vendar pojdemo po vrsti in začnimo pri Izaiju, o katerem beremo v prvem berilu. Izmed vseh prerokov Stare zaveze je gotovo prav on tisti, ki najbolj neposredno govori o Gospodovem prihodu in ga naznanja kot tolažbo in končno rešitev za ves narod. Človek je pred gospodarjem v strahu, če je kaj slabega naredil, veseli pa se ali je miren, če je vse v redu. Kako pa se lahko počuti človek, ki je globoko zaznamovan z izvirnim grehom, pred Gospodom, ki je Gospodar neba in zemlje?

»Tolažite, tolažite moje ljudstvo,« beremo v Izaiju. Brez strahu, z veseljem, saj Gospod prihaja, da reši svoje ljudstvo grešnosti, da ga osvobodi vsega, kar človeka zavaja z lažnim upanjem in lažno tolažbo. Resničnost življenja brez Boga je trda, surova, kruta, kot je lahko surova in kruta podoba smrti. Vendar resničnost človeka je v tem, da se zagleda v živega Boga in v njem odkrije sebe v podobi živega človeka.

»Zravnajte steze, pripravite pot Gospodu.« Krstnikov klic v puščavi je klic k dvignjenemu pogledu, ker je cesta ravna in ni več ne ovinkov, ne gričev, ne hribov, ne grebenov, ne drugih ovir. Je klic k streznitvi, k streznitvi od lažnih predstav, lažnih identitet, lažnih obljub, lažnih tolažb. Vendar streznitev je le način in ni končni cilj. Brez streznitve ne bomo videli in tudi ne sprejeli Gospoda, ki prihaja, in bomo stalno nihali med namišljeno resničnostjo in surovo resničnostjo brez Boga.

Peter v drugem berilu zelo jasno pove, da bo vse prešlo, vse se bo stopilo, vendar tudi, da Bog s svojo obljubo ne odlašča. Začetek te obljube je novorojeno dete, Bog, ki je vedno z nami, tudi takrat kadar se vse ruši.

Janezova podoba je zelo simbolična. Kamelja dlaka predstavlja Kristusa, ki kot kamela skozi puščavo nosi težo drugih. Velike kobilice (roj kobilic) v Egiptu in drugod na Bližnjem vzhodu naj bi bile sposobne napasti in ubiti kačo, zato so podoba Božje besede, prave hrane za človeka, ki premaga laž hudobne kače v raji. Tudi divji med, hrana puščave, je podoba Božje besede, ki je slajša kot med iz satovja. Janez se hrani torej z Božjo besedo, s katero premaga lažno, hudobno podobo človeške resničnosti. S kameljo dlako je že oblečen v novega človeka, v Kristusa. S krščevanjem v reki Jordan človeku kaže novo zemljo in nova nebesa, ki ne minejo.

»Začetek evangelija Jezusa Kristusa, Božjega sina,« začetek Markovega evangelija, je nov začetek v primerjavi s starim začetkom v 1. Mojzesovi knjigi pri stvarjenju sveta. Tam prvi človek, ki ga premaga skušnjava, Boga doživi kot konkurenta, nasprotnika, ustraši se ga in se pred njim skriva. V novem začetku pa se novi človek Boga ne boji več, obrne se k Njemu (spreobrne), mu popolnoma zaupa, se veseli in ga slavi. Kdo bi se bal novorojenega deteta? Nihče, razen nespametni, saj *brez pameti* ne more razmišljati za življenje, ampak za smrt. In podobno, kdo bi se bal Janeza Krstnika? Nihče, razen kdor je poln smrtonosnih misli. Neverjetno, kako močno orodje je beseda. Le zaradi besed nestrinjanja je bil Janez obglavljen. Sam po sebi ni bil nevaren, nad njegovim nestrinjanjem bi se lahko preprosto nasmehnil in šli dalje po svoji poti. A ni bilo tako! Zelo pomembno je torej, s čim hranimo svoje srce, z besedami in mislimi življenja ali smrti.

Tolažite moje ljudstvo, vriskaj Jeruzalem, ne boj se, ker Gospod prihaja. Njegovo plačilo je za njim, njegovo povračilo pred njim, povračilo in plačilo življenja, ker je njegov začetek, začetek življenja in ne smrti. Rodil se je pastir, ki ne ubija, ampak pase, nosi in vodi.

Za tega pastirja v adventu Cerkev, ki je zaznamovana s Kristusom, pripravlja prostor v svoji sredi, v svojem srcu. Ne bojmo se te priprave, tega bdenja svojega srca. Hranimo se z Božjo besedo, z besedo novega življenja, ki nas ne straši, ampak nas veseli in nas naredi kot pastirje v Betlehemu, sposobne tistega veselja in slavljenja, ki po izkušnji sv. Ignacija ne razočara in ne pusti praznega.

Skupna molitev

»...kadar je premišljeval o tem, kako bi šel v Jeruzalem, jedel samo zelišča in počel vse druge strogosti, o katerih je bral, da so jih delali svetniki, ga to ni tolažilo, samo dokler se je mudil v takih mislih, ampak je bil tudi potem, ko je odnehal, zadovoljen in vesel.«

»...in ker je izkustveno doživel, da so ga ene misli puščale žalostnega druge pa veselega, je polagoma prišel do tega, da je spoznal razliko duhov, ki sta nanj delovala, namreč hudičevega in božjega.« (Romarjeva pripoved 8, Ignacij Lojolski)

- Prosimo Gospoda, da bi se v vseh preizkušnjah še posebej v tem času adventa in v tem času epidemije, opirali bolj na božje misli, na božja spoznanja in na božjo tolažbo.

Priporočimo se tudi sv. Nikolaju, ki danes goduje in katerega ime pomeni »zmaga ljudstva« in ki je bil resnično dobitnik ljudstva, za zdravje in ozdravljenje obolelih ter da bi se po njegovi priprošnji čedalje bolj oklenili Gospodove zmage nad vsem tem, kar človeku jemlje upanje, hvaležnost in veselje.

Priporočimo Devici Mariji (v torek 8. decembra je praznik Berzmadežnega spočetja Device Marije) skupščino in volitve, da bo dana milost novega vodstva in blagoslov tega tako pomembnega letnega srečanja.

- Zmolimo desetko rožnega venca, »ki je bil krščen v Jordanu«, da bi v moči zakramenta krsta čedalje bolj živeli našo resničnost božjih otrok.

- Zaključimo: Slava Očeti in Sinu in Sv. Duhu, kakor je bilo v začetku...

p. David Bresciani

D.A. SSKŽ